

O putování

Byl jednou jeden velbloud. Měl velkou žízeň a v hrbu měl vodu. Putoval vyprahlou půdou tak dlouho, až chcíp. Žádné hyeny, žádné havrani, žádné mršiny, což by ulevila kostem a obrala syrové maso. Mrtvé maso. A tak plynul den za dnem, stíny se stávaly čím dál delší, až nakonec celá tla pohltila zrnka písku. Ach ten nenašraný písek. Cestuje si s ním, z jedné strany na druhou, a pak zase naopak. Je mu jedno, že nemá žádné cíle, žádné úkoly, putuje jen tak. Vlastně možná ne, i cesta může být cíl. A je to jedna věc, nikdy se nespoutá.

Jsme smrtelní.

Stejně jako ten velbloud. Pohltí nás země, pohltí nás světlo. Vězte co mi bude chybět nejvíce? Hudba. Doufám, že tam v dunách hrajou aspoň něco. Něco, po čem mrtvolám nevstávají chlupy na rukou. A taky mi bude chybět možnost lehnout si do vysoké trávy, na chvíli usnout, nechat si zdát krásný sen, a po probuzení si ho pamatovat. Dobrou noc velbloude...

Mimochodem, vězte jak se dělá velbloud? Přece z komára.

www.psanci.cz